

Humor sense límits, límits sense humor

Escrit per Isabel Franc. Escriptora i Còmica de la ploma
dijous, 8 de juny de 2017 11:49

OPINIÓ

Arran de la publicació del llibre Las HumoristAs (o bé perquè el tema s'ha posat de moda, senyal inequívoc que van mal dades) sovint em demanen el meu parer sobre els límits de l'humor, en especial, d'aquest humor que porta l'etiqueta de "masclista" o "feminista".

Abans d'entrar en matèria, voldria recordar (tot i ser nivell P3) que els termes "masclista" y "feminista" no són antònims: el primer és una tirania, una forma de despotisme; el segon una ideologia, una manera d'afrontar el món per tal de fer-lo millor.

Fet l'aclariment, només se m'acut encarar el tema amb un "Ves, què he de dir!" Quan conviuen de forma coetània la sentència a Cassandra i un paio que es fa viral fent apologia de la violència contra les dones i la diversitat sexual, veig una societat tan trastocada que no sé cap on tirar.

Refresco la memòria? **Cassandra Vera** va fer uns tuïts sobre un feixista mort fa més de 40 anys de qui, en el seu moment, les facècies i acudits van ser trendingtopic, que es diria ara, fins i tot Tip y Coll en van fer broma: "De todos mis ascensos, el último fue el más rápido".

Ara, això és enaltiment del terrorisme i mereix condemna. La pròpia neta de **Carrero Blanco** va enviar una carta a El País dient que la sentència era "un disbarat". Cassandra, però, va haver d'afrontar tot un seguit de vexacions com renunciar al seu primer advocat que volia al·legar trastorn mental o suportar, durant tot el judici, que tan el fiscal com els magistrats es dirigissin a ella en masculí pel fet de ser una dona trans. Tanmateix la que ha humiliat les víctimes del terrorisme ha estat ella.

D'altra banda, tenim el depravat aquell. No l'anomenaré perquè prou publicitat se li ha fet ja (que parlin de mi encara que sigui malament, la polèmica sempre ven). Algú em va interpel·lar: "Aquest home és un carallot, un estúpid, un brètol, però titllar el que fa de violència contra les dones és una exageració". És clar, violència és quan la víctima ja és morta o, com a mínim, molt malmesa, tota la prèvia fins arribar-hi: el menyspreu, l'exclusió, obligar-la a ser submissa o considerar-la menys valuosa que un telèfon mòbil és pecata minuta, oi? Encara cal aclarir que aquests missatges perpetuen com a vàlids els estereotips més rancis i avalen conductes d'allò més perilloses?

No anem bé.

Aquests dos fets (només a tall il·lustratiu) mostren com està de trastocada la nostra societat. Mai l'humor havia estat tan qüestionat i encara tan mal qüestionat. L'humor és ficció i com a tal no hauria de tenir límits, és la realitat la que caldria mantenir a ratlla i ja veieu com van les coses. Si diem que l'ofensa és el límit, ho tenim magre perquè no hi ha ofensòmetres homologats, perquè sovint és més ofensiu el fet parodiat que la paròdia en sí i perquè hi ha qui s'ofèn per pur esport o, pitjor encara, per estratègia política.

A més, val a dir que la mateixa brometa no té el mateix valor i efecte segons qui la fa, on, com i, sobre tot, quan. Ja ho diu **Woody Allen**: "Comèdia és igual a tragèdia més temps". Els millors acudits de col·lectius marginals els fan membres del col·lectiu i riure's de la pròpia condició és l'estadi més alt d'acceptació d'aquesta. Però, és clar, a l'humor se li han de posar llindars i fronteres, moltes vegades amb la bandera del "políticament correcte", quan la veritable incorrecció política és l'absolutisme i el primer que persegueixen i pretenen eliminar els règims totalitaris és justament l'humor.

Ves què he de dir! Què us fa més por, un humor sense límits o els límits que ens imposen

Humor sense límits, límits sense humor

Escrit per Isabel Franc. Escriptora i Còmica de la ploma
dijous, 8 de juny de 2017 11:49

sense cap sentit de l'humor?.

Aquest article es publica també a [La Intèrvia](#)